№22

Журнал Францисканського Ордену Світських

800 РОКІВ ПРОТОУСТАВУ СВ. ФРАНЦИСКА

Житомир 2009

Журнал «МИР та ДОБРО» Францисканського Ордену
Світських (ФОС), парафії св. Йоана з Дуклі при мона
оо. Францисканців (OFM) м. Житомира.

У НОМЕРІ:

Життя церкви

"Я прийду до вас як паломник миру" 3

Літургійний рік

Ювілей 800 років Францисканського Ордену 5
Проща (паломництво) на відпуст 7

Францисканська формація

Роль священика в нашому духовному житті 9
Віковічна Правда, Взнесліть Покори 12
Молитва – могутня сила 15

Життя общини

Братерська пасхальна зустріч 20
З'їзд францисканських родин 21
Господь - люблячий батько 25

Новини 26

Вітання 27

Поезія 28

Святі францисканці

Бл. Мария Иисуса Распятого 30

Редакція: о. Радослав (OFM), Людмила Данилко, Марія Окунєва, Людмила Павловська, Валентина Журавльова, Станіслав Ганський, Неля Ганська, Шатило Ніна.
Наша адреса: 10014 Житомир, вул. Київська, 4, монастир OFM Тел. 22 – 78 – 88, 37 – 54 – 64

"Я прийду до вас як паломник миру"

(Папа Бенедикт XVI)

"Мир вам! Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас." (Ін 20, 21)

Папа Римський Бенедикт XVI перебував з 8 по 15 травня 2009 року з апостольським візитом на Святій Землі. Під час свого дванадцятого зарубіжного паломництва він перебував в Йорданії, Ізраїлі та на палестинській території. Він став третім понтифіком, який відвідав святі місця, пов'язані із життям Ісуса Христа, зокрема Назарет, Вифлеєм та Єрусалим. Також програма візиту включала зустрічі з королем Йорданії Абдуллою II, президентом Ізраїлю Шимоном Пересом, прем'єр-міністром Біньяміном Нетаньяху, головою Палестинської національної адміністрації Махмудом Аббасом, високопоставленими релігійними і громадськими діячами.

Папа Римський підкреслив святість цієї землі для християн, оскільки вона є батьківщиною християнської віри. "Ця земля є символом любові Бога до Свого народу і до всього людства, а також символом свободи і миру, яких Бог бажає для дітей своїх", - наголосив Папа.

Відвідуючи святі місця, Вселенський Архієрей молився про дар миру та єдності для всіх, хто живе на Святій Землі, адже, незалежно від нашого різного походження, у нас спільне коріння. Християнство народжується із Старого Завіту, і в Святому Письмі Новий Завіт не буде існувати без Старого. Як зауважив понтифік, іслам теж народився в світі, де є іудаїзм і різні гілки християнства: юдеїв, Антіохії і візантійського. Всі ці обставини відбиваються в традиціях Корану, і, як результат, ми маємо багато спільного з точки зору нашого походження і нашої віри в єдиного Бога.

Святий Отець Бенедикт XVI звернув увагу на три основні моменти свого паломництва: "По-перше, всюди: серед мусульман, християн та євреїв існує цілковита готовність до міжрелігійного діалогу, зустрічей і співпраці між релігіями. І дуже важливо, щоб все побачити не тільки в якості дій, скажімо, викликане політичними мотивами в даній ситуації, а як плід – саму суть віри. Тож, як віруючі в єдиного Бога, Який створив всіх нас; Отця нас усіх, хто вірує в Бога; Того, Хто створив людські сім'ї, вважаємо, що Бог є любов, і любов хоче бути домінуючою силою в світі. Ця зустріч означає, що необхідним є проведення зустрічей, діалог, співпраця як вимога самої віри.

По-друге, я знайшов дуже обнадійливу екуменічну атмосферу. У нас було багато зустрічей з представниками православного світу. Великою привітністю відзначалася розмова з представниками Англіканської церкви і двома представниками Лютеранської. Абсолютно очевидно, що атмосфера на Святій Землі сприяє екуменізму.

По-третє, існують величезні труднощі, але у всіх є глибоке прагнення миру. Ми не повинні приховувати існуючі проблеми, вони є і вони потребують розв'язання. І хоча загальне прагнення до миру та братерства не настільки помітне, але про це потрібно говорити і заохочувати кожного до вирішення проблем, що, безумовно, є нелегкою справою.

Я приїхав як прочанин світу. Паломництво є важливою складовою багатьох релігій: ісламу, проєврейської релігії та християнства. Крім того, це спосіб нашого життя, життя, яке прямує вперед до Бога і, отже, до співтовариства людей. Я приїхав як паломник, і сподіваюся, що багато людей піде моїми стопами, тим самим сприяючи єдності між людьми Святої Землі, і, в свою чергу, стануть їх посланцями для світу."

Завершуючи своє паломництво понтифік знову підтвердив необхідність постійної праці у напрямку сприяння миру між релігійними конфесіями: "Ми живлемо духовні корені, ми зустрічаємося як брати. Брати, які часом у нашій спільній історії мали напружені стосунки, але зараз твердо віддані будівництву міцних мостів дружби. Я щиро сподіваюся, що цей візит і всі ініціативи, спрямовані на розвиток добрих відносин між християнами і мусульманами, допоможуть нам зростати у братерській любові один до одного."

Підготувала с. Людмила Данилко за матеріалами ІНТЕРНЕТ - сайтів.

Ювілей 800 років Францисканського Ордену.

Францискан[illegible]ання і місія, яку довірив [illegible]нованому ним [illegible]не і сп[illegible] і [illegible]

[illegible]

Бр[illegible]

На[illegible]ну св. Франциск[illegible]их полягає на дотриманні [illegible]ого Ісуса Христа через життя в послухові, без власності і в чистоті". В цьому одному реченні св. Франциск відкрив майже всі характеристичні риси францисканців: це, насамперед, *брати, братерська спільнота,* в якій панує взаємне почуття братерства і братерської любові; це брати *менші* - маленькі, покірні, покликанням котрих є служити; основним правилом і стилем життя яких є Святе Євангеліє, котре потрібно прожити, пережити особисто, досвідчити в послухові, в убогості і з чистим серцем.

Отже бути *братом меншим* – це бути дійсно братом для братів своєї спільноти, Ордену; братом для братів і сестер, які живуть в світі. Тому *бути братом* означає бути уважним і вразливим на потребу братів і сестер, яких Бог Отець ставить на його дорозі. Бути *братом меншим* означає бути готовим і здібним служити іншим.

Братство св. Франциска проявлялося не тільки по відношенню до людей різного соціального, матеріального і духовного стану, а також до краси і величі природи і всього навколишнього світу, та, разом з "братом вітром" і "сестрою водою", з "братом сонцем" і "сестрою нашою матір'ю землею", з "братом вовком" і іншими маленькими братиками і сестричками заохочує дякувати, прославляти і возвеличувати "Всевишнього, всемогутнього і милостивого Господа."

Окрім братерства і братерської любові, на які особливо наголошував св. Франциск, він відзначався також вражаючою простотою і покірністю, вбогістю і солідарністю з бідними та

потребуючими; досконалою радістю і оптимізмом, які його наповнювали; прагненням миру і добра для всіх, кого зустрічав. На перший погляд – нічого надзвичайного. Звичайні християнські вартості і постулати. Але спосіб і радикалізм, з якими св. Франциск реалізовував їх та втілював в життя, здивував і продовжує дивувати всіх, хто з ним стикається. Загально вважається, що життя св. Франциска є наче п'ятим неписаним Євангелієм.

Але ці ідеали св. Франциска, які стали характеристичними рисами нашого Ордену чи францисканською харизмом, є водночас нашим великим завданням і найголовнішим обов'язком до втілення і реалізації, передусім в нашому особистому житті і в наших спільнотах. Тому в Генеральних Конституціях Ордену Братів Менших наголошується, що "Брати, як наслідувачі св. Франциска, зобов'язані вести життя цілковито євангелічне в дусі молитви, набожності і в братерській спільноті, а також давати свідчення покути й уменшення; оживлені ж любов'ю до кожної людини, повинні нести на весь світ звістку Євангелія та вчинками проголошувати примирення, мир і справедливість." Тому що лише глибоке особисте єднання з Ісусом Христом, єдиним, Хто преображає людину і світ, чинить з нас зручне й ефективне знаряддя в Його руках. Тільки будучи правдивими синами св. Франциска і живучи істинно як францисканці, ми маємо шанс запалити цим способом життя інших, показуючи тим самим наш францисканський шлях до досконалості і святості. *Підготовлено за матеріалами: "Песнь брата Солнца", Истоки францисканства, 1996*

Проща (паломництво) на відпуст.

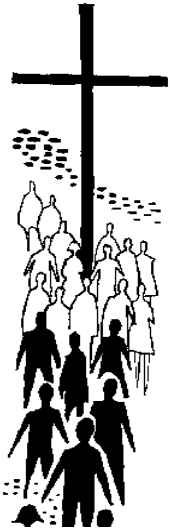

Багато є Церков в Україні, що в них є чудотворні ікони Пречистої Діви Марії, до яких колись наш народ йшов на прощу. А йшли не раз з далеких сторін, босоніж, у спеці сонця, а то й в негоду, з піснями і молитвами на устах, в процесійних, хресних походах. Там, у стіп чудотворної ікони Матері Божої, просити розради й помочі в життєвих журбах і нещастях. І хоч Пречиста Діва Марія тілесно не присутня у тих відпустових церквах, та однак можна сказати, що духовно

Вона там справді перебуває. У своїх чудотворних іконах Вона скоріше вислуховує просьби тих людей, що благають в Неї ласки і роздає їм щедро благодаті, яких потребують Її почитателі.

Традиція прощі на відпуст є сьогодні дуже важливою, рушійною силою, щоб оживити релігійне життя в родинах, а через родини – влити в серця нашої молоді велику любов до Пречистої Діви Марії, якою з давніх-давен відзначається наш український народ.

Проща – це подорож до якоїсь церкви, в якій є чудотворна ікона Пречистої Діви Марії, або копія. Задля цієї чудотворної ікони церква наділена повним відпустом. Побожні відвідини відпустової церкви дають можливість осягнути велику духовну користь.

Проща є ділом покаяння, бо вона вимагає багато трудів і видатків; є прилюдним визнанням віри і наглядним свідоцтвом життя людей згідно з релігійними засадами; є дуже важливим чинником в житті людини, бо досвід каже, що прощі спонукали багатьох людей до основної поправи життя.

Проща – є для інших прикладом нашої віри у чудотворну поміч Пречистої Діви Марії, є виявом нашої набожності. Однак, ми повинні розсудливо зробити постанову відбути таку прощу на відпуст. Постановляючи піти на прощу на відпуст, треба мати на увазі, щоб ця наша постанова не була перешкодою у виконанні обов'язків нашого стану. Також не треба нарікати на вбогість, або недостаток та інші обставини, що стоять нам на перешкоді взяти участь в якійсь прощі, до якої ми хотіли б приєднатися.

З яким приготуванням треба брати участь у прощі на відпуст?

1. Передусім мусимо віддалити від себе непутяще життя, бо до багатьох прочан можна віднести слова св. євангеліста Івана, який висловився про юдеїв, що прийшли до Витанії: "…вони прийшли не тільки задля Ісуса. Але щоб побачити і Лазаря, котрого воскресив з мертвих" (Ів. 12,9).

Велич і мета справжньої прощі на відпуст – осягнути благодать і зцілення, уздоровлення душі, а часом і тіла. Якщо бажаємо бути вислуханими, погляньмо понад усе дочасне на вічну вартість Божої благодаті і на дорогоцінність ласкавого вислуховування нашої просьби.

2. Треба уникати всього стороннього, нерозумних і недоречних вчинків. Ми мусимо ділом виявити нашу релігійність і набожність до святого місця і не робити нічого, що було б причиною зневаги.

3. Проща поєднана з набожністю і умертвленням; отже треба нам приготувати наші душі, щоб були звершено чистими; ревно і побожно молитися і зобов'язати себе якимсь справжнім пожертвуванням.

4. Приносячи наші просьби, треба нам додержуватися доручення, яке дав Ісус Христос; насамперед – духовні справи, а відтак – дочасні речі; жертвувати наше благочестя в дусі і з довір'ям.

5. У всіх відправах треба заховуватися гідно і достойно, зберігаючи приписані правила в часі відпусту. Треба так поступати, щоб кожна річ служила для нашого звершення і не можна допуститися до такого, що могло б спричинити згіршення.

Якщо прощі будуть відбуватися в такий спосіб, тоді це буде найбільш прийнятним засобом для збільшення нашої релігійної ревності. Тоді ніхто не пожаліє своїх трудів і видатків, бо знайде тут, у своєму відпустовому місці клаптик рідної землі і рідний настрій, якого колись зазнавали наші батьки і матері в наших відпустових місцях в Україні.

Підготовлено за проповіддю о. Миколи Вояковського.

Францисканська формація

Францисканська духовність.

Роль священика в нашому духовному житті.

Священики! Що значать вони для нас?

Тільки на хвилину уявімо собі, в який морок занурилися б усі ми, як би їх не стало. Це означало б, що нас позбавлено

зустрічі з Ісусом, на яку маємо право як охрещені люди.

Дивовижно, але для того, щоб дарувати нам прощення, Бог діє не через ангелів, а через людину з плоті й крові, можливо, грішну, як і ми – через священика. Але він і сам потребує, як і ми, а може й набагато більше, милосердя Ісуса Христа. Без вагання ми звертаємося до священика, просячи дати нам Божі Таїнства. Це – його праця, його покликання, його призначення. "Він той, хто дозволяє торкнутися Бога!" (Іоан Золотоустий).

Коли я читала книгу Данієля Анже "Прощення: відблиск Божого сяйва", мене вразив такий зворушливий приклад: одного разу Іоан Павло II приймав священика, який полишив сан. Обнявши його, Папа впав перед ним на коліна: "Ти – священик повічно, я повертаю тобі твоє право сповідати. Висповідай мене негайно!"

А коли ми зустрічаємося з такою ситуацією, то перше, що ми робимо – це засуджуємо; а те, що колись цей священик молився за нас, просив про прощення наших гріхів, сповідав нас – забуваємо. Глибину серця кожної людини знає тільки Господь, і тільки Він має право судити. Ось таке відкриття зробила я для себе! І допоміг мені в цьому наш улюблений Папа Іоан Павло II.

У нас в парафії є вибір, ми можемо піти до священика, який викликає у нас найбільшу довіру. Але пам'ятаймо, що ким би не був цей священик, священництво виходить від самого Христа, а отже – це те саме прощення, яке виходить від Нього. І навіть тоді, коли – на жаль! – сам священик перебуває у стані гріха. І це можливо тільки завдяки Божому Милосердю. Якби прощення залежало від святості священнослужителя, то як знати, чи мало б воно силу? Це була б катастрофа.

Ми жадаємо від священиків почути слова мудрості, те, що вони вправі і спроможні нам дати під час сповіді. Священик повинен зберігати в абсолютній таємниці все, що він чує на сповіді і тому можемо йому довіритися. Він не повинен робити навіть найменшого натяку, щоб хтось про щось здогадався. Він повинен бути готовим радше загинути, аніж зрадити. Тому ми не маємо жодного сумніву. Священик ніколи не буде обурений нашим гріхом, навіть найгіршим. Він може страждати через нього разом із Господом. Чи жахає його наш гріх? Ні! Він часто впізнає в ньому себе самого і внутрішньо себе звинувачує.

Священик дивиться на нас поглядом Самого Ісуса. Він абсолютно неспроможний осуджувати нас. І навіть цілком по-людськи ми не тільки не втратимо його поваги (якщо ми знайомі), але й ще більше він шануватиме нас, зачудований нашою покорою, зворушений нашою довірою до нього.

Будучи священиком, який наставлений Ісусом, він завжди знаходиться на тому перехресті, де перетинається милосердя, яке сходить від Отця, й покаяння, яке йде від грішника. Часто, коли дозволяє час, сповідь доповнюється порадами. Якщо просити у Господа слова мудрості, то може настати просвітлення. І все це відбувається в рамах Таїнства покаяння.

Перед Богом, в присутності священика, можна бути самим собою, не грати якусь роль, як з іншими людьми, не лукавити, не лицемірити. Стояти перед собою у всій наготі правди. Це було б нестерпним, як би це не відбувалося перед Господом. Бо навпаки, Ісус бачить в нас все саме прекрасне, найкраще, особливо в хвилину, коли ми можемо Йому все довірити.

Дякуємо Вам, дорогі наші священики, за все, що ви для нас робите! Ваша місія спасенна для нас і дає надію! Вибачте, що, піклуючись тільки про своє спасіння, буваємо черствими по відношенню до Вас!

Але чим ми можемо вам допомогти? Звичайно, молитвою.

Пропоную сестрам і братам чудову молитву, в якій я щовечора прохаю Господа, за посередництвом Матері Божої, за мого духовного наставника.

Молитва до Пресвятої Богородиці за духовного отця

О Пресвята Владичице моя, Діво Богородице, Царице Небес і землі!

Почуй мою душу, що волає, і моє грішне благання, Пречиста Мати Божа, за отця мого духовного (*ім'я священика*).

Будь йому завжди супутницею і за будь-якої пори супроводжуй і огороджуй його святими ангелами. Зміцнюй його, коли спить, оберігай його уві сні, утішай його, коли плаче, похвали його в розпачі, позбавляй його від скорботи, звільняй його від обмовлянь, піднімай немічного, перемагай бісів, що воюють проти нього, і перед лицем небезпеки допомагай йому,

щоб вони знали, що він Твій раб, Богоматір, що родила Бога і Царя, Якому належить честь і поклоніння на віки віків.

Мати Божа! Змягчи серця злих людей, що повстають на нього. Ти бачиш працю отця мого духовного, його скорботи Тобі Єдиній відомі. Ти знаєш всі тайни душі його, поглянь милостиво на нього з Небес, полегши його страждання, покрий його покровом Своїм, обдаруй його Своєю небесною милістю, пошли благословення на діла його і подай йому невидиму допомогу.

І святими молитвами дай мені смирення, самоупокорення, терплячість, лагідність, доброчесність, мовчання і покрий мене від всіх напастей і ворогів видимих і невидимих. Амінь. (*Текст взятий з православного молитовника на честь 150-річчя від часу відбудови Свято-Михайлівського собору в м. Житомирі*)

Підготувала с. Людмила Павловська за матеріалами книги: Анж, Данієль. Прощення: відблиск Божого сяйва.

Віковічна Правда, Взнеслість Покори.

"Візьми, Господи, і прийми всю мою свободу, пам'ять мою і розум, і всю мою волю – усе, що я маю і чим володію. Усе це дав мені Ти – Тобі, Господи, це віддаю. Тобі належить усе. Повністю розпоряджайся всім цим із власної волі. Дай мені лише Твою любов і благодать – і цього мені вистачить. Амінь."
(Молитва Ігнатіянських "Духовних вправ")

Покора – це головна риса Христового життя на землі. "Навчіться від Мене, – каже Він, – бо Я лагідний і покірного серця. (Мф 11, 29). "Коли хто хоче бути першим, нехай буде з усіх останнім і усім слугою." (Мк 9,35).

Покора – це ключ до скарбів Божих ласк, тому що покірна душа нічого собі не привласнює, а Богові за ласки Його дякує і Його прославляє. Тож і таку душу Господь обсипає щедрими ласками.

"Жаль підносить управних, плач за гріхи стукає до дверей неба, а свята покора їх відчиняє." (св. Іоан Клімак)

А той, що хоче на небі звити собі гніздечко і кожен раз про це всім нагадує, залишається безрадним, стає немічним, щоб у покорі і зубожінні вчитися не на своїх крилах ширяти, а лише покладатися на Божу волю та опіку.

І коли такі особи воліють, швидше, діяти на власний розсуд, аніж вірити більш досвідченим, їх чекає непевний кінець, якщо, звичайно, не захочуть відмовитись від своїх намірів. Рідко коли можуть дозволити покірно керувати собою ті, які вважають себе за мудрих. Краще бути не стільки мудрим, скільки покірним, і краще малі знання, ніж великий скарб наук із порожньою високоосвіченістю.

Бо заслуги людини потрібно вимірювати не тим, наскільки багато вона має духовних видінь чи розрад, або наскільки добре знає Святе Письмо й стоїть на більш вищій соціальній сходинці. А тим, наскільки людина міцно стоїть у справжній покорі і наскільки її серце переповнене любов'ю і благодаттю Божою.

Покора – це підвалина чеснот. Без покори немає будь-якої чесноти, але з нею чеснота росте до найбільшої досконалості. Св. Василій Великий зве покору "чеснотою усіх чеснот і скарбницею чеснот." "Поступ душі, – каже він, – це поступ покори, а гординя породжує усі помилки й веде до безчестя."

Св. Іоан Золотоустий так пише про значення покори: "Хоча б ми відзначилися постом, молитвою, милостинею, невинністю або якоюсь іншою чеснотою, то без покори все розпадеться і згине. Наскільки гординя – джерело нечестя, настільки покора – початок усякого благочестя."

"Правдива покора полягає у тому, щоб вважати себе тим, чим чоловік є насправді." (Св. Василь Великий)

Основою покори є правда і справедливість. Покора – це правда, яку пізнає наш розум, а воля і серце йдуть тим пізнанням. Покора – це правда, що ставить нам перед очима дві речі: *наше ніщо й нашу грішність,* ми самі із себе нічого не становимо. Св. Апостол Павло каже: "Ми бо не принесли на світ нічого, та й

винести нічого не можемо." (1 Тим 6,7). Все, чим ми є і все, що маємо, маємо від Бога: життя, здоров'я, таланти, здібності, знання, силу чи матеріальний добробут. Все це Божі дари, які Бог дає тому, кому захоче.

Існує потреба покори. Хто не покірний, той не може подобатись Господові. Бог не переносить пихатих людей. Гордовитих Він не вислуховує, а покірним, навпаки, уділяє Своїх ласк.

Кожна мить нашого життя багата дарами, кожної хвилини Бог прагне звертатися до нас так само, як Він це робить під час Євхаристії. Святе Причастя закликає нас прагнути щоденного спілкування з Ісусом – спілкування між скрушеним грішником, який визнає вчинене ним зло, довірливо простягаючи руки до Спасителя, і Тим, Хто прощає цьому грішникові все, занурює його у Свою спасенну жертву, очищає. Під час Святої Літургії Він Сам наповнює нас цілковитою покорою перед Богом, у поставі скрухи веде в нас діалог з Отцем у нашому щоденному житті, відкриває нас на спілкування з Ним.

Є покора почуттів і покора волі.

Покора почуттів полягає в тому, щоб ми самі визнавали себе негідними. Що потрібно, щоб бути покірними?

1. Ніколи не довіряйте своїм силам, тільки працюйте над собою. Св. Пилип Нері говорив: "Хто не боїться, той вже зазнав падіння."
2. Ніколи не хваліться тим, що вам належить: здібностями, вчинками, походженням тощо. Не говоріть недобре, зле, бо тоді покора перетворюється в зарозумілість.
3. Не зневажайте себе, якщо вчинили якійсь гріх; це не є вияв покори, тільки зарозумілість. Упокоріться, просячи Божої допомоги.
4. Зауважуючи падіння інших, не дивуйтеся цьому, лише співчувайте їм і дякуйте Богові, просячи, щоб Він вас уберіг від них. Інакше Він покарає нас, дозволивши вчинити ті самі гріхи, навіть гірші.
5. Вважайте себе за найбільших грішників на світі навіть тоді, коли бачите, що гріхи інших численніші, бо перед Богом наші гріхи, скоєнені після отримання стількох Божих ласк, є більш важкими, ніж гріхи інших людей.

Покора волі полягає в тому, щоб милуватися тим, що зневажають інші люди. Більшість є покірними тільки на словах, але не насправді. Самі себе начебто засуджуємо, але коли хтось засудить нас, з погордою відвертаємося. Якщо хочеш бути дійсно покірною людиною, то:

1. Після отримання зауваження будь спокійним, вислухай і подякуй тому, хто тобі про щось пригадує. Переживай свою неправоту. Промовч і звеличуй Бога.
2. Коли тебе зневажають – зноси це терпеливо і розвивай любов до того, хто виказує тобі погорду. Це є критерій покірності. Спокійно сприймаючи акт зневаги, ти осягнеш більше, ніж коли перейдеш на хліб та воду.

Що ж це за християнин, якщо з любові до Бога неспроможний стерпіти прояву зневаги? Скільки ж то погорд мусив перенести Господь Ісус задля нас? Коли б ми любили Ісуса Христа, то не тільки не відчували б образ, але й милувалися б ними, пам'ятаючи як зневажали Його.

Господи, Ти заповідав нам любити покору, але ми цьому не навчилися. Навчились лише любити зовнішню сторону покори, що подає людину як чарівну і привабливу. Навчи мене, Боже, зносити все з покорою, яка невпинно буде вказувати мені на мої недоліки і вади.

Ти, Господи, був смиренним. А наша покірність... Дозволь мені, Боже, всі свої надії покладати на Тебе і жити в правді. Правда! Це проста, щира молитва. Такої молитви Бог не може не вислухати.

Так молімося і ми, молімося покірно, щиро і з довірою, і тоді наша молитва буде вислухана Богом.

* * *

Молитва: "Будь благословен, Боже мій. І хоча я неварта будь-якого добра, Твоя великодушність і безмежна доброта ніколи не перестають чинити добро навіть тим, які невдячні і зовсім відвернулися від Тебе.

Навертай нас до Себе, щоб ми стали вдячними, покірними та побожними, бо Ти – наше спасіння, наша сила і наша міць."

Підготувала с. Валентина Борчалінська за матеріалами:
Томас Мертон. Роздуми на самоті. – Л.: Свічадо, 1994;
Славомир Бєля. Відкрийте двері для Христа. – Л.: Свічадо, 2009.

Молитва – могутня таємна сила

У будь-який час і в будь-який позі,
Чи дома, в роботі, чи, може, в дорозі,
Ви серцем почніть говорити із Богом –
Отримає "Я" над гріхом перемогу.

Бог просто послухає вашу розмову,
І в серці почуєте ви Його мову.
Схиліться в молитві щораз шанобливо,
В любові відчуєте щастя і диво.
С. Л. Павловська

"Сказав до Нього один з Його учнів: Господи, навчи нас молитися, як і Йоан навчав своїх учнів". (Лк 11,1).

Яка дивна, таємна й могутня сила молитви. Що по-людськи виглядає безнадійним і неможливим, те можливе у Бога. Щоб краще зрозуміти цю таємничу силу молитви, поглянемо на

матеріальний світ та міць людського прохання. Бог дозволяє людині втручатися в світ науки, техніки. Але є ще сила духа. Тут перше місце займає наш розум. Це іскорка Божого розуму в людині, і це ставить людину понад усі земні створіння, якими людина володіє. У парі з розумом людини – сила волі. Вона дає

можливість й здатність любити і ненавидіти; вона готова на найбільші жертви та геройство.

А ще є сила людського прохання. Тут можна навести різні випадки з життя апостолів, простих людей, які щирим та витривалим проханням здобували найтвердіші людські серця. Це сила, яка долає найбільші перешкоди й досягає бажаної мети.

Але найбільшою силою у світі є сила молитви. Саме Бог дає нам її у наші руки. Він нас Сам запевняє: "Просіть і дасться вам; шукайте і знайдете; стукайте і відчинять вам. Кожний, хто просить – одержує; хто шукає – знаходить; хто стукає – тому відчиняють". (Мф 7, 7-8).

Молитва нам дає Божу всемогутність, саме ту силу, яка створила весь видимий і невидимий світ, яка покликала до життя людину, яка володіє життям і смертю кожної людини.

Бог хоче, щоб ми користувалися плодами молитви. Багато людей, навіть віруючих, замало вірять у силу молитви, замало її цінять, замало від неї отримують користі і замало моляться. "Язик тих, що моляться", – каже Іоан Золотоустий, - це рука, якою обіймаємо Божі коліна… якщо ти позбавиш себе молитви, то вчиниш те саме, наче б ти витягнув рибу з води, тому що, як життям для неї є вода, так для тебе молитва". Щоб ми могли скористатися з Божої всемогутності, по-перше, повинні знати і розуміти, що таке молитва і що означає молитися.

Що ж звемо молитвою? "Молитва – це піднесення духа до Бога". Так сказав св. Іоан Дамаскін. А це означає, що в молитві мають брати участь всі духовні сили людини, а саме: розум, воля, пам’ять. Завдячуючи цьому людина є людиною. Підносити духа до Бога означає розумом визнавати Бога своїм Творцем, Паном, Добродієм. Молитва – "розмова розуму з Богом". (І.Клімак). "Як хліб служить поживою для тіла, а чеснота – для душі, так духовна молитва – поживою для розуму". (М. Синайський).

Підносити духа до Бога означає в нашій волі любити Його понад усе на світі, хотіти Йому служити і Його славити, хотіти бути добрим і святим, як Він добрий і святий; а ще це означає на годину покинути землю і забути про неї, а серцем і душею полинути до свого Творця для розмови.

"Молитва – це розмова з Богом", - так говорить св. Августин. Така розмова найкраща, найвзнесліша, найсвятіша, бо це розмова

зі своїм Творцем, розмова дитини зі своїм батьком: найкращим, найсвятішим, наймудрішим, всемогутнім. І чим більше ми з Богом розмовляємо, тим більше стаємо подібними до Нього.

Згадаємо Святе Письмо – "коли Мойсей сходив із Синай-гори, не знав він, що обличчя в нього стало променистим, бо він розмовляв 40 днів і 40 ночей з Господом". (Вихід 34, 29-30). "Молитва – це перебування з Богом", - так каже св. Григорій Ніський. Бо справді, на молитві ми не тільки підносимо духа до Бога, не тільки з Ним розмовляємо, але і з Ним перебуваємо, тішимося Його присутністю. А бути з Богом – це перебувати при джерелі щастя, добра, спокою, любові.

Завдячуючи молитві наше серце стає Божим храмом, ми не тільки підносимося до Бога, але й Бог приходить до нас. Часта молитва – це частка присутності Бога в нашому серці. Християнська досконалість не полягає ані в молитві, ані в доброму житті, а в любові, проявами якої є молитва і християнське життя. Це від любові залежить внутрішня вартість молитви, без неї, як казав св. Павло, людина – "бубон гудячий" (1 Кор 13,1).

Любов розумна, духовна, яка, передусім, нас цікавить, не є актом почуття, а є актом волі; у надприродному порядку вона стає навіть постійним настроєм, наданим волі освячуючою благодаттю. Предметом такої любові є сам Бог. І певна річ, молитва є вищою формою любові до Бога, тією, яка на краю життя неподільно запанує у вічній славі. Тож Спаситель, бажаючи окреслити те, що є найістотнішою ознакою любові, ставить на перший план не молитву, а дотримання заповідей: "Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене" (Ін 14,21).

Виконання Божих заповідей уже є актом любові, а якщо існує ще й добрий намір, який спрямовує наші дії до Бога, то воно стає актом молитви. Отак-то молитва повинна пронизувати ціле життя: усі вчинки, страждання і радощі, навіть розваги й такі моменти, коли будь-яка розумова діяльність припиняється, тобто час сну. Тоді життя християнина стає однією молитвою і саме цього бажав Спаситель, коли говорив, що "треба молитися завжди і ніколи не западати духом" (Лк 18,1).

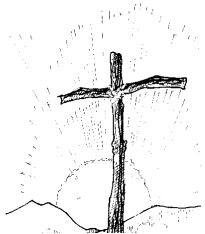

Отож, молитви у житті повинно бути стільки, щоб загальний рівень любові безупинно зростав і щоб вона закорінювалася в душі. Не можна через збільшення кількості молитов занедбувати інші обов'язки християнського життя, зокрема свої соціальні обов'язки і обов'язки любові до ближнього.

Дорогі мої сестри і брати. У тиші й зосередженості розважаймо перед Богом над станом і потребами своєї душі та, враховуючи поради досвідченого священика, знайдемо собі таку нішу у цьому співвідношенні на наступний період життя, щоб молитва не обмежувала нас у виконанні обов'язків, які покладає на нас християнське життя, а давала всю повноту сили і світла для правдивого несення Божого слова за будь-яких обставин.

Молитва – це найважливіше правило духовного життя, це таємниця плідного духовного зростання і завершення будь-якого зусилля на шляху до Бога. Саме завдячуючи молитві людина здобуває Святого Духа, Який доводить до досконалості духовний рівень кожної людини.

* * *

Молитва: Прийми, Сину Божий, мій цей не лукавий, а щедрий дар молитви і подяки тобі за Твою милість до мене і благаю Тебе: не залишай мене без опіки Твоєї, а керуй мною і життям моїм, щоб жила я за заповідями Твоїми і чинила Святу волю Твою і прославляла Тебе і сподобилась би досягти вічного і радісного життя в Твоєму Небесному Царстві. Поблагослови, щоб я там і тут на землі приносила поклоніння, вславлення тобі з Безпочатковим Твоїм Отцем і Животворчим і Святим Духом на віки віків. Амінь.

Підготувала с. Валентина Борчалінська за матеріалами: Мескін, Матей. Поради про молитву. – Л.: Свічадо, 1999; Катрій, О.Ю.Я. ЧСВВ. Господи, навчи нас молитися. - 1981; Воронецький, Яцек ОР. Повнота молитви. – К. Кайрос, 1977.

"Великая тайна веры". Церковь исповедует
её в Апостольском Символе и совершает её в Литургии Таинств, чтобы жизнь верующих была сообразна Христу в Духе Святом во славу Бога Отца. Итак, эта тайна

"Христос Воскрес!" Так ми вітаємося від дня Воскресіння Божого Сина до дня Зіслання Святого Духа на апостолів. Цією пасхальною радістю ми ділимося з усіма, бажаючи Божого благословення, здоров'я, щастя.

Тому 10 травня 2009 р. францисканська родина м. Житомира зібралася на Пасхальну зустріч, щоб всі могли поспілкуватися в дружньому колі за святковим столом. Тепло наших сердець зігрівало кожного Божою любов'ю. Провінціал Провінції св. Архангела Михаїла о. Доброслав, віце-провінціал о. Натанаїл, настоятель храму св. Іоана з Дуклі о. Радослав, священики о. Емільян, о. Граціан звернулися до нас з францисканськими привітаннями та побажаннями на цей чудовий Великодній період. Зокрема о. Доброслав поздоровив з 800-річчям заснування Ордену святим Франциском. Нагадав, що ми, францисканці XXI століття, маємо свідчити про християнську віру і удосконалюватися у нашому францисканському житті, насамперед починаючи із себе.

Сестри з с. Межирічки, з м. Дніпропетровська, які були присутні на нашому зібранні, передали сердечні вітання від своїх общин. Сестра Марія приїхала з м. Дніпропетровська і розповіла про те, що діється навколо храму св. Йосипа. Місцева влада ще не вирішила питання про повернення віруючим святині, на древніх стінах якої крізь зруйнований дах видні фрески XVIII століття. Сестра просить про молитву за повернення костьолу.

Отримали листівки з Христовим Воскресінням від єпископа Петра Мальчука, Польської громади, общин України, які були зачитані на зібранні.

Ця атмосфера любові, взаєморозуміння, спілкування не залишила нікого байдужим. Дякувати Богові, що Він нас об'єднує навколо Себе у такій братерській общині, де можна поділитися смутком і радістю і тебе підтримають добрим словом, молитвою і розумінням.

Підготувала с. Людмила Данилко

З'їзд францисканських родин.

"О, Боже вчини з нас
знаряддя Твого миру…"

"Спосіб життя за прикладом св. Франциска вчора, сьогодні і завтра", – під таким гаслом з 29 по 31 травня 2009 р. у мальовничому місці Житомирської області, с. Зарічанах, в єпархіальному осередку "Карітас-Спес", пройшов з'їзд францисканських родин. Тут зустрілися брати і сестри всіх трьох Орденів св. Франциска: І Ордену – Братів Менших, ІІ Ордену – сестер Кларисок, ІІІ Ордену – мирян. У дружній та сердечній атмосфері зустрілися давні друзі та відбулося знайомство з новими членами всіх орденів.

На з'їзд прибули делегати від І Ордену: Брати Менші, Капуцини, Конвентуали; від ІІ Ордену - монахині з 12 згромаджень; від ІІІ Ордену на Україні: *Північний регіон* – м. Київ, м. Житомир, м. Коростень, смт. Баранівка, смт. Новоград-Волинський, смт. Першотравенськ, с. Карвинівка; *Південний регіон* – м. Вінниця, м. Слав'янськ, м. Шаргород, м. Бар, м. Жмеринка, м. Дніпродзержинськ, м. Кривий Ріг, м. Суми, м. Харків, м. Миколаїв, смт. Чечельник, с. Козлівка, с. Мурафа; *Західний регіон* – м. Львів, м. Золочів; *Хмельницький регіон* – м. Славута, м. Шепетівка, м. Волочиськ, м. Кам'янець-Подільський, м. Хмельницький, м. Гвардійськ, м. Городок, м. Старо-Костянтинів, м. Полонне, с. Мошківці, с. Колибаївка, с. Старий Остропіль, с. Голозубенці, с. Дунаєвці. Загальна кількість - 200 осіб.

Цей з'їзд зібрав нас навколо Бога, щоб прославити Його і подякувати за ювілейний рік, в якому відзначаємо 800-у річницю від моменту заснування францисканської родини. А все

розпочалося у 1209 році з Протоуставу, тобто "Способу життя", який св. Франциск дав своїм братам. Потім подібний текст дав с. Кларі та її духовним сестрам, а також світським, тобто усім, хто хотів би жити Євангелієм.

29 травня конференцію на тему Протоуставу провів професор Інституту францисканської духовності о. Вацек Вроц. Він наголосив, що оригінал Протоуставу не зберігся, але ми можемо його і сьогодні написати, спираючись на Святе Письмо, яким жив св. Франциск, на листи самого святого, на дані його біографів. Тому о. Вацек подав правдоподібну версію Протоуставу, з якою св. Франциск разом зі своїми духовними братами прийшов до папи Інокентія III, щоб він його затвердив: "В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Ми, покутники з Асизі, прийшли, бо маємо Боже покликання, з натхнення Божого тут присутні. Бажаємо жити згідно Євангелія, йти слідами Христа, дорогою, яка провадить до спасіння, до Пресвятої Трійці."

Під час конференції відбулася презентація францисканської школи, яка працює вже один рік на Україні. Навчання розраховано на 150 годин (4 тижня). О. Вацек побажав нам "благословенного часу тут, любові до Святої Церкви, благословення Пресвятої Трійці."

В цей же день, на вечірній Службі Божій, о. Патрик у своїй проповіді підкреслив значення Хреста Сан Дам'яно: "Це є книга життя, в яку потрібно вдивлятися і яку потрібно читати. Просимо заступництва нашого засновника. Він міг жити таким способом, тому і ми повинні нести Ісуса до інших людей."

30 травня конференцію на тему "Св. Франциск і Слово Боже" провів о. Патрик. Зокрема, він наголосив, що св. Франциск змінив свій спосіб життя, вчитуючись у Святе Євангеліє, не залишився глухим до Книги Життя, а застосував до себе, щоб почути голос Божий, і таким чином здобув мудрість. О. Патрик виділив три способи читання Євангелія: 1-інтелектуальний (розумове читання); 2-духовний; 3-поглибленний. Також порадив як медитувати над Святим Писанням: 1-**а**дорація, 2- **м**едитація (розважання), 3-**о**рація (молитва), 4-**р**езолюція (закінчення, практичний висновок). На закінчення ствердив: "Це Слово звернене зараз особисто до кожного."

Центральну урочисту Службу Божу нашого з'їзду з нагоди 800-річчя від початку францисканського життя відправив єпископ Києво-Житомирської єпархії о. Ян Пурвінський. Привітав з ювілейним роком, із здобутками, які мають Ордени за ці роки. Наголосив, що "у вас є армія віруючих францисканців, і потрібні тільки генерали, щоб могли вести цю армію." Побажав Духа апостольства, який був у св. Франциска, щоб могли нести Ісуса Христа людям: "Нехай Бог вас благословить, а св. Франциск наповнить вас цим Божим Духом." Також отець просив про молитву за єпископів, які працюють на Україні: "Ми молитвами вашими як на шест спираємося."

Проповідь на цій Службі проголосив віце-провінціал Провінції св. Архангела Михаїла о. Натанаїл. Він підтвердив, що спосіб життя Франциска, бажання удосконалювати своє життя залишаються актуальними і зараз, тому що побудовані згідно із Святим Євангелієм. Євангеліє не змінюється, Божа наука постійна. Слова, які почув Франциск з хреста Сан-Дам'яно: "Іди і відбудуй мою Церкву!" – є актуальні і тепер. Зокрема о. Натанаїл наголосив, що ми повинні відновити любов: "Франциск якнайдосконаліше зробив тільки те, чого навчав Ісус Христос. Ми повинні так жити, щоб, дивлячись на нас, можна було прочитати Святе Євангеліє. Ми маємо великий обов'язок – відродити

навколишній світ, наново пригадати, що життя не тільки для того, щоб придбати для себе багатство, а для того, щоб показати інший світ: якнайбільше людей полюбити, допомогти їм, відкрити очі на потреби інших." І як резюме: "Франциск жив Ісусом, заради Ісуса і з Ісусом. Жив, щоб любити, щоб наближатися до істини Божої любові. Той, хто почув всередині себе голос, йшов, щоб направляти на дорогу до Христа інших. Ми маємо жити Євангелієм і це вчинить нас францисканцями, ми маємо містити джерело францисканства всередині себе. Через Христа, Господа нашого. Амінь."

31 травня ранкову Службу Божу провадив о. Едуард Кава, який приїхав з м. Кременчуга. Він пригадав, що кардинал Папи Римського Іоана Павла II о. Граніла на францисканській капітулі у Меті виголосив: "Церква сьогодні потребує францисканської П'ятидесятниці. Ми повинні повернутися до витоків, до коріння, до духа св. Франциска, відродитися наново, дивитися очима св. Франциска і бачити у своїх близьких Ісуса. Мабуть не даремно францисканський з'їзд відбувається на П'ятидесятницю." На закінчення о. Едуард сказав: "Просімо Святого Духа, щоб прийшов і відродив у нас життя, відновив землю. Просімо, щоб показав, яку місію ми можемо виконати для Церкви, для Бога, аби ми були не сейфом, а Дарохранительницею Слова Божого, щоб могли нести це Слово іншим. Тому сьогодні з живою вірою несімо це Слово, щоб кожен отримав від Бога послання щодо того як, де і коли нести Боже Слово."

Не хотіли розставатися, від'їжджати, але нам потрібно цей вогонь любові нести у всі куточки України, світу. "До нових зустрічей", - говорили один одному, а на очах блищали сльози. *"Не залишай нас, отче Франциску…"*

Підготувала с. Людмила Данилко

Господь – люблячий Батько

Відчувати Божу присутність можна у різних подіях нашого життя. Невидимою рукою Господь рятує Своїх дітей в найнебезпечніших ситуаціях.

Так трапилося і зі мною. Коли я зібрався їхати в село Рудня-Городище Житомирського району на мотоциклі з коляскою "МТ-104", дружина поблагословила мене знаком хреста. Ще вдома і потім в дорозі я молився до Господа, віддаючи Йому цей день.

Тільки-но я виїхав на дорогу, раптом на під'їзді до вулиці Ватутіна, у м. Житомирі, побачив, що гальма перестали працювати, і звичайно ж з моєї провини, бо я своєчасно не подбав про те, щоб їх перевірити.

Сталася аварійна ситуація. Чи вдарити автомобіль, що їде попереду, чи прийняти інше рішення. Думки роїлися в моїй голові, але однозначного рішення не було. Беру вправо і їду тротуаром. Наперерiз мені летить вантажний автомобіль "Газ-53", і з усієї сили я ударяюся в його бік. "Все, кінець, зустріч зі смертю", - ця думка майнула, як ластівка.

Але ж ні, я залишився живим, не отримавши жодної подряпини на тілі. Тільки біль з боку лівої ключиці сповістила, що вона зламана, про що я і дізнався наступного дня в лікарні.

У щирій молитві до Господа почав благати про прощення за недбале ставлення до свого здоров'я, бо саме я не створив умови, щоб зберегти своє життя, не знайшов часу перевірити гальма. Приїхали представники автоінспекції і захотіли скласти протокол для передачі на судовий розгляд. Спочатку я попросив заплатити штраф, на що працівник ДАІ погодився, бо він його, звичайно, поклав би до кишені. Але я віруюча людина, і Господь дав мені цього не робити. Я сказав працівнику ДАІ, що я людина віруюча і давати до кишені нічого не буду, можу тільки помолитися за нього. Він погодився зі мною і повернув мені папери, без яких я не міг би їхати і працювати далі.

З Божою допомогою, незважаючи на біль, сам привів в руках мотоцикл на відстань одного кілометра. А сталася ця подія 24 липня 2008 року, о 18 годині 30 хвилин. Далі був лікарняний і поступове одужання, але я був живим!

Поїхав на братерську зустріч школи ФШЄ в Старий Остpополь, а 13 серпня пішов в паломництво до Летичева, що в

75 км від Старого Острополя, на свято Успіння Пресвятої Діви Марії. 22 серпня вже був на роботі.

Прославляю Господа в Його безмежній любові до мене грішника, яким я є. Дякую за духовне і фізичне зцілення і за можливість ще раз відчути незбагненну Божу любов!

Брат ФОС (м. Житомир) Валентин Хімович.

Міжнародна діяльність ФОС.

З 15 по 22 листопада 2008 року в Будапешті відбулася XII Генеральна Капітула ФОС. В ній прийняли участь 69 світських францисканців з різних країн світу: Аргентини, Австрії, Білорусі, Болівії, Бразилії, Бельгії, Чехії, Чілі, Хорватії, Данії, Домініканської Республіки, Еквадору, Філіппін, Франції, Гватемали, Голландії, Іспанії, Ірландії, Індії, Індонезії, Японії, Канади, Колумбії, Кенії, Південної Кореї, Коста-Рики, Лівану, Литви, Мадагаскару, Мальти, Мексики, Нікарагуа, Німеччини, Португалії, Парагваю, Пуерто-Рико, Перу, Південної Африки, Румунії, Сальвадору, України, Словакії, Словенії, Танзанії, Венесуели, Великої Британії, В'єтнаму, Замбії, Італії, Угорщини.

На Капітулі були присутні Генеральні Духовні Асистенти. Капітула відбулася на батьківщині покровительки ФОС святої Єлизавети Угорської, під опікою якої брати і сестри ФОС провели вибори до Міжнародної Ради ФОС.

Склад Міжнародної Ради ФОС: Генеральна Настоятелька Енкарніта дель Позо з Іспанії, заступниця – Доуг Клорей з Канади, члени Ради ФОС з Філіппін, Венесуели, Франції, Бразилії, Австрії, Хорватії, Італії та Угорщини.

Основними пріоритетами були визначені: формація, комунікація, францисканська молодь, обов'язки світських францисканців в світі, створення нових францисканських общин.

Підготувала с. Людмила Павловська за матеріалами журналу "Голос св. Франциска" (2009 рік, № 2), виданого у м.Вроцлаві.

*

* *

*

Дорогі брати і сестри! Відкриваємо нову рубрику у нашому журналі. Велике прохання надсилати привітання із всіх общин своїм братам і сестрам завчасно. Журнал виходить один раз у три місяці.

Ваше Преосвященство о. Станіслав Широкородюк!

Прийміть у цей особливий рік - рік 800-річчя францисканського общинного життя, життя згідно Святого Євангелія, найщиріші вітання від *Францисканського Ордену Світських* з 25-річним служінням у сані єпископа. Нехай францисканська харизма допомагає у Вашому служінні, а зерна Вашої духовної праці проростають у благодатному грунті. На нашій францисканській дорозі Ваше правдиве християнське служіння є для нас прикладом.

Будьте дарохранительницею Божого Слова, щоб могли нести це мудре живе Слово до нас. Нехай Святий Дух збагачує Вас Своїми дарами.

* * *

Поздоровлення з нагоди **20-ї річниці Таїнства Шлюбу францисканської родини Ганських** (29 квітня 2009 року)

Станіслав і Неля –
Ви – одна сім'я.
Береже оселя
Господнє ім'я!

Бо в серцях у ваших
Міститься Воно,
У думках щоденних
Вірою зросло.

Навіть народились
В місяць ви один,
І сім'ю духовну
Дав вам Божий Син.

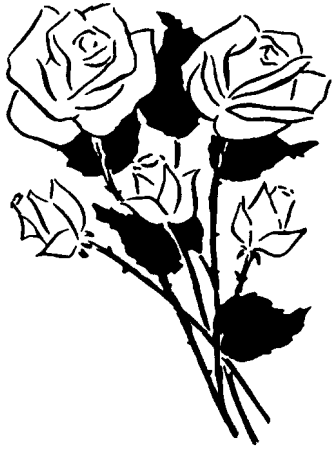

Нагорода Божа –
Квіточки зросли,
Діти, що пригожі
В золотій порі.

Жити вам у мирі,
Бога прославлять,
Хай у Вашім домі
Буде благодать!

ФОС м. Житомира

* * *

Францисканський Орден Світських м. Житомира вітає своїх ювілярів у 2009 році *з нагоди дня народження*: Янішевська Вікторія – 90 років, Корицька Валентина – 80 років, Талько Станіслава – 80 років, Вакуленко Антоніна – 75 років, Велещук Зіта – 75 років, Шиманська Броня – 70 років, Гродецька Галина – 70 років, Борчалінська Валентина – 65 років, Нестерчук Неля – 65 років, Ковальчук Олександр – 55 років, Плахотнікова Аня – 35 років. Бажаємо, щоб св. Франциск і надалі підтримував вас, а францисканський дух, як джерело любові, завжди пломенів у ваших серцях.

Поезія

Я житиму

Я по життю пробігла, як по хвилях,
Дитинство, юність, зрілість на виду.
Летіла стрімко на широких крилах,
Здавалося – ось, ось я упаду.

Але не впала – йшла і йшла роками,
Спинялась тільки в смутку і біді,
Життя земного сірими нитками
Прошита стежка на отій воді.

Вода змивала горе і спокуси,
А поруч наш Господь у човні плив,
І дух людський у парі з Божим мусив –
У радості і в мороку горів.

Дивуюсь часто, як же я не впала,
І не поглинула швидка вода,
Вона мене на хвилях так тримала,
Що дух мій не засмутила й біда.

Я відчувала, що Господь чекає,
Ніхто не бачив, серцем знала я,
Що Він дитину в дусі обіймає,
Готує щастя доленька моя!

Земне життя повинно закінчитись.
Так є, так буде з кожним – знаю я,
Душа ж моя не перестане битись,
Я житиму у хвилях вічного буття!

с. Людмила Павловська (м. Житомир)

* * *

Матінко Божа, візьми під свій покров,
Допоможи звільнитись від гріха оков,
Щоб в серці бути з миром.
Вірою перемагати зло,
Даруй нам відкритість серця,
Щоб сіялось добро.

Веди нас до Твого сина.
В Царство небесне краси.
В Царство світла й любові,
Вічної слави й весни

с. Олена Вільчинська (м. Вінниця)

26 июля – бл. Мария Иисуса Распятого, дева из III Регулярного Ордена (1892-1966 гг.), основательница Общины Дочерей Милосердия.

Мария Петкович родилась 10 декабря 1892 г. в Хорватии. Она была шестым ребёнком Антония и Марии. С малых лет, воспитанная в духе веры, демонстрировала глубокую набожность и заботу о бедных и немощных. Недолго проживала у кларисок в Спличе, желая распознать своё призвание, а затем вступила в Общину Слуг Милосердия.

После Первой мировой войны она вернулась в родной город Блато, где опекунствовала над вдовами и сиротами, занималась кухней для бедных и благотворительно-воспитательным заведением имени св. Варфоломея. По совету дубровицкого епископа Иосифа Марцелича, Мария, вместе с другими 5 сёстрами, основала новую францисканскую Общину Дочерей Милосердия и стала её первой настоятельницей. Эта община опиралась на Устав III Регулярного Ордена. 14 октября 1920 г. с. Мария принесла монашеские обеты и приняла имя Марии Иисуса Распятого. Община, целью которой являлось провозглашение истины Божьей любви через дела милосердия, быстро распространилась по всему краю, помогая обездоленным и бедным. Монашеские дома возникли в т.ч. в Субботице, Ульяне, Преко, Спличе, Смоквице, Загребе.

В 1936 г., по просьбе францисканца о. Леонарда Русковича, 7 сестёр из Хорватии выехало в Аргентину, а в 1941 г. с. Мария сама отправилась в Южную Америку, основывая очередные дома в Парагвае, Чили и Перу. После войны, в 1951 г., она вернулась в Европу и поселилась в Риме, оттуда руководя всей общиной, которая была утверждена папой Пием XII 6 декабря1956 г.

Сестра Мария Иисуса Распятого всю свою жизнь посвятила бедным, обездоленным и самым нуждающимся, черпая глубочайшую радость в делах милосердия. Истощённая трудами, частично парализованная, умерла 9 июля 1966 г. в Риме.

Иоанн Павел II 6 июня 2003 г., во время сотого заграничного паломничества, в Дубровнике причислил её к лику блаженных. Сестра Мария Петкович – первая хорватка, вынесенная на алтарь. "Личность бл. Марии – сказал Папа, - побуждает думать о всех хорватских женщинах, о жёнах и счастливых матерях, а также о тех, кто уже до конца жизни будет страдать из-за утраты близких во время страшной войны, имевшей место в 90-х годах прошлого столетия или из-за других трагических событий. Думаю о тебе, женщина, потому что своей чуткостью, великодушием и внутренней силой ты обогащаешь понимание мира и способствуешь восполнению истины о человеческих отношениях. Тебе особенным образом Бог доверил Своё творение, ты призвана к тому, чтобы постоянно быть незыблемой гарантией существования каждой личности, особенно в кругу семьи".

* * *

Боже, Отче милосердный, услышь молитвы, которые возносит за нас бл. Мария Иисуса Распятого, и позволь, подражая её любви и доброте, быть верными Твоему учению и свидетельствовать о нём нашей жизнью. Через Христа, Господа нашего. Аминь.

Переклад с. М.Окунєвої з книги: ***Słotwiński, T., Damian, M. Święci franciszkanie na codzień.***

Коли душа співає Богу,
Як пісня лине в небеса.
Більшого щастя не треба.
Любов творить чудеса.

Хочу любити й прощати,
Так як робив це Ти.
Хочу йти за Тобою,
Хрест на собі нести.

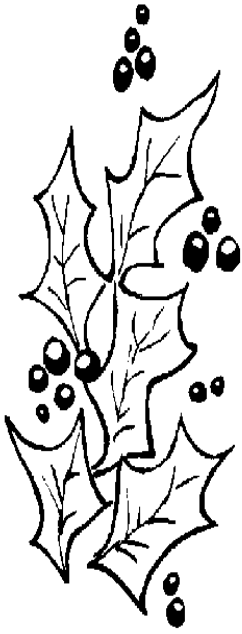

Бути Твоїми руками,
Бути такою як Ти.
Завжди йти за Тобою,
Слово твоє нести.

Хочу бути рікою,
Рікою живої води.
Жити, жити Тобою,
Спасіння людям нести.

Бути Твоїми очима,
Серцем бачити світ.
Любов'ю і ділами,
Світло і мир нести.

Моє життя то є служіння,
Служіння то моє життя.
Життя то є пісня дарована Богом,
Щоб проспівати її до кінця.

с. Олена Вільчинська (м. Вінниця)